

Prezidents Tomass S. Monsons

Esiet paraugs un gaismas!

Ja mēs sekosim Glābēja piemēram, mums būs iespēja kļūt par gaismu citu cilvēku dzīvē.

Brāļi un māsas, cik labi atkal būt kopā ar jums! Kā jums zināms, kopš mūsu tikšanās aprīlī mūs ir skumdinājis trīs mūsu mīļo apustuļu — prezidenta Boida K. Pekera, eldera L. Toma Perija un eldera Ričarda G. Skota — zaudējums. Viņi ir atgriezušies savās debesu mājās. Mums viņu pietrūkst. Cik gan pateicīgi mēs esam par viņu Kristum līdzīgās mīlestības paraugu un par iedvesmotajām mācībām, ko viņi atstājuši mums visiem!

Mēs no sirds sveicam mūsu jaunākos apustuļus: elderu Ronaldu A. Rasbandu, elderu Geriju E. Stīvensonu un elderu Deilu G. Renlandu. Tie ir vīri, kas nodevušies Tā Kunga darbam. Viņu spējas atbilst tiem svarīgajiem amatiem, kuros viņi tikuši aicināti.

Pēdējā laikā, kad lasīju un gremdējos pārdomās par Svētajiem Rakstiem, man jo īpaši prātā iekrita divas rakstvietas. Tās abas ir mums labi zināmas. Pirmā ir no Kalna sprediķa: „Tāpat lai jūsu gaismas spīd ļaunību priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.”¹ Otrā rakstvieta ienāca prātā, domājot par pirmās nozīmi. Tā ir no apustuļa Pāvila vēstules Timotejam: „Topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē,

mīlestībā, ticībā un šķīstībā.”²

Es uzskatu, ka otrā rakstvieta ļoti labi paskaidro, kā mēs varam īstenot pirmo. Mēs kļūstam par paraugu ticīgajiem, dzīvojot pēc Jēzus Kristus evaņģēlija vārdos, sarunās, žēlsirdībā, garā, ticībā un šķīstībā. Tādējādi mūsu gaismas spīdēs tā, ka citi to saredzēs.

Katram no mums, nākot šajā pasaulē, tika piešķirta Kristus Gaismas. Ja mēs sekosim Glābēja piemēram un dzīvosim tā, kā Viņš dzīvoja un mācīja, šī gaismas deģis mūsos pašos un izgaismos ceļu arī citiem.

Apustulis Pāvils uzskaita sešas ticīga cilvēka īpašības — īpašības, kas ļauj mūsu gaismai spīdēt. Palūkosimies uz katru no tām.

Pirmās divas īpašības es minēšu kopā — būt par paraugu vārdos un sarunās. Mūsu izmantotie vārdi var pacilt un iedvesmot, vai arī kaitēt un pazemot. Mūdienu pasaulē valda gānīšanās pārpilnība, kas ieskauj mūs — gluži vai uz katra stūra. Ir grūti nedzirdēt, kā citi pavirši un vieglprātīgi izmanto Dievības vārdus. Šķiet, ka rupji komentāri ir kļuvuši par televīzijas, filmu, grāmatu un mūzikas pamatelementu. Ļaudis mētājas ar apmelojošām piezīmēm un izsakās

agresīvi. Uzrunāsim citus ar mīlestību un cieņu, vienmēr saglabājot savu valodu tīru un izvairoties no vārdiem un komentāriem, kas var ievainot vai aizskart! Sekosim Glābēja piemēram, kurš visu Savu kalpošanas laiku runāja iecietīgi un laipni!

Nākamā īpašība, ko piemin Pāvils, ir žēlsirdība, kas tiek definēta kā „tīrā Kristus mīlestība.”³ Esmu pārliecināts, ka mūsu ietekmes sfērā nonāk gan vientuļie, gan slimie, gan tie, kuri zaudējuši drosmi. Mums ir iespēja palīdzēt viņiem un pacilt viņu garu. Glābējs dāvāja cerību bezcerības maktajiem un spēku vājajiem. Viņš dziedināja slimos, Viņš lika kroplajiem staigāt, aklajiem — redzēt un kurlajiem — dzirdēt. Viņš pat augšāmcēla mirušos, dāvājot tiem dzīvību. Visu Savu kalpošanas laiku Viņš žēlsirdīgi pastiepa roku ikvienam grūtībās nonākušajam. Cenšoties atdarināt Viņa piemēru, mēs svētīsim cilvēku dzīves, tai skaitā arī savējo.

Vēl mums jābūt par piemēru garā. Manuprāt, tas nozīmē to, ka mums jācenšas būt laipniem, pateicīgiem, piedodošiem un labvēlīgiem. Šīs īpašības ļaus mums izkopt garu, kas savilņos apkārtējos. Gadiem ejot, man ir bijusi iespēja sadarboties ar neskaitāmiem indivīdiem, kam piemīt šāds gars. Esot kopā ar viņiem, mūs pārņēma īpašas izjūtas — izjūtas, kas mudina sadarboties ar tiem un sekot viņu piemēram. Viņi izstaro Kristus gaismu un palīdz mums sajūst Viņa mīlestību pret mums.

Lai ilustrētu to, kā citi atpazīst gaismu, kas nāk no šķīsta un mīlošā gara, es dalīšos ar jums pieredzē, ko guvu pirms daudziem gadiem.

Tolaik Baznīcas vadītāji tikās ar amatpersonām Jeruzālemē, lai izstrādātu nomas līgumu par zemi, uz kuras celt Baznīcas Jeruzālemes centru.

Lai saņemtu nepieciešamās atļaujas, Baznīcai bija jāpiekrīt, ka mūsu Baznīcas locekļi, kuri apdzīvos šo centru, neveiks nekādu sludināšanu. Pēc tam, kad šī vienošanās bija noslēgta, viena no Izraēlas amatpersonām, kas labi pazina Baznīcu un tās locekļus, izteicās, ka zina — Baznīca godās vienošanos par nesludināšanu. „Bet,” viņš teica, runājot par studentiem, kuri apmeklēs šo centru, „ko mēs darīsim ar gaismu, kas mirdz viņu acīs?”⁴ Kaut šī īpašā gaisam arvien mirdzētu mūsos, lai citi varētu to atpazīt un novērtēt!

Būt par paraugu ticībā nozīmē, ka mums jāpaļaujas uz To Kungu un Viņa vārdu. Tas nozīmē, ka mums ir tāda ticība un ka mēs lolojam tādu ticību, kas nosaka mūsu domas un mūsu rīcību. Mūsu ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum, un mūsu Debesu Tēvam ietekmē visu, ko darām. Mūsu apjukuma pilnajā laikmetā, kur valda sirdsapziņas konflikti un ikdienas kņada, pastāvīga ticība kļūst par mūsu dzīves enkuru. Atcerieties, ka ticība un šaubas nevar pastāvēt prātā vienlaicīgi, jo tās viena otru aizgaiņā. Es uzsvēršu to, kas mums teikts vairākkārt, — lai iegūtu un saglabātu mums nepieciešamo ticību, ir būtiski lasīt, studēt un gremdēties pārdomās par Svētajiem Rakstiem. Sazināšanās ar mūsu Debesu Tēvu caur lūgšanu ir izšķiroši svarīga. Mēs nevaram atļauties atstāt to visu novārtā, jo pretinieks ar saviem pulkiem nepagurstoši meklē kādu plaīsu mūsu bruņās, kādu atkāpi mūsu uzticībā. Tas Kungs saka: „Meklējiet uzcītīgi, lūdziet vienmēr un esiet ticīgi, un visas lietas strādās jūsu labumam.”⁵

Visbeidzot, mums jābūt šķīstiem, kas nozīmē, ka mums ir tīrs ķermenis, prāts un gars. Mēs zinām, ka mūsu ķermenis ir templis, pret kuru jāattiecas ar godbijību un cieņu. Mūsu prātam vajadzētu būt pacilājošu un cēlu domu pārpilnam, tīram no visa tā, kas varētu to piesārņot. Lai Svētais

Gars varētu būt mūsu pastāvīgais pavadonis, mums jābūt cienīgiem. Brāļi un māsas, šķīstums nesis mieru mūsu prātam un ļaus būt Glābēja apsollīto svētību cienīgiem. Viņš teic: „Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.”⁶

Parādot, ka varam būt par paraugu vārdos, sarunās, žēlsirdībā, garā, ticībā un šķīstībā, mēs būsim cienīgi kļūt par gaismu pasaulei.

Es vēlos teikt jums visiem un it īpaši jums, jaunie ļaudis, ka, pasaulei arvien vairāk un vairāk attālinoties no tiem principiem un vadlīnijām, kuras mums devis mīlošais Debesu Tēvs, mēs izcelsimies apkārtējo pūlī, jo esam atšķirīgi. Mēs izcelsimies, jo mēs gērbjamies piedienīgi. Mēs atšķirsimies, jo mēs nelietojam lamu vārdus un vielas, kas kaitē mūsu ķermenim. Mēs atšķirsimies, jo izvairāties no nepiedienīgiem jokiem un degradējošām piezīmēm. Mēs atšķirsimies, nolemjot nepakļaut savu prātu zemiskām un nepiedienīgām mediju pārraidēm, kas izraida no mūsu mājām un mūsu dzīves Svēto Garu. Mēs pavisam noteikti izcelsimies, veicot tikumīgas izvēles — izvēles, kas ir harmonijā ar evaņģēlija principiem un standartiem. Tas, kas atšķir mūs no lielākās pasaules daļas, sniedz mums arī gaismu un garu, kas spīdēs satumstošajā pasaulē.

Bieži vien ir grūti būt atšķirīgam un vienam pašam stāties pretī pūlim. Baidīties, ko citi padomās vai teiks, ir gluži dabiski. Mierinājumu sniedz vārdi no Psalmiem: „Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīves patvērums, no kā man baiļoties?”⁷ Ja mēs padarīsim Kristu par savas dzīves centru, bailes nomainīs drosme, kas izriet no mūsu pārliecības.

Nevienam no mums dzīve nav perfekta, un laiku pa laikam mēs varam saskarties ar izaicinājumiem un grūtībām, kas nomāc mūsu gaismu. Taču ar mūsu Debesu Tēva palīdzību, līdz ar citu cilvēku atbalstu, mēs varam saglabāt gaismu, kas no jauna apgaismos mūsu pašu ceļu un sniegs gaismu, kas var būt nepieciešama citiem.

Lai to ilustrētu, es dališos ar jums aizkustinošos iemīlota dzejoļa vārdos, ko pirmoreiz izlasīju pirms daudziem gadiem.

*Ar izdzisīšu lukturi
Reiz garām gāja svešinieks,
Es lukturi tam ieddedzu,
Lai nepaliek tas tumsā viens.*

*Tad cēlās vētra — postoša,
Kas satricina pasauli.
Kad rimās vējš, es apjautu,
Ka mana lampa dzīsusi.*

*Pie manis nāca svešinieks,
Kam uguns rokās spīdēja,
Un, dārgo liesmu turēdams,
Viņš manu guni ieddedza!⁸*

Mani brāļi un māsas, katru dienu mums visapkārt ir iespējas spīdēt, neatkarīgi no apstākļiem, kuros atrodamies. Ja mēs sekosim Glābēja piemēram, mums būs iespēja būt par gaismu citu cilvēku dzīvē, vai tie būtu mūsu ģimenes locekļi un draugi, darba biedri, vienkārši paziņas vai pilnīgi svešinieki.

Es vērsos pie ikviena no jums, sakot, ka jūs esat mūsu Debesu Tēva dēli un meitas. Jūs esat atstājuši Viņa klātbūtni, lai kādu laiku dzīvotu uz šīs Zemes, atstarojot Glābēja mīlestību un Viņa mācības un drosmīgi ļaujot savai gaismai mirdzēt tā, lai visi to redzētu. Kad šis laiks uz Zemes būs pagājis, ja vien jūs būsiet darijuši savu daļu, jūs iegūsiet diženo svētību — iespēju atgriezties, lai dzīvotu ar Viņu mūžīgi.

Cik gan pārliecinoši ir Glābēja vārdi: „ES ESMU pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.”⁹ Es liecinu par Viņu. Viņš ir mūsu Glābējs un Pestītājs, mūsu Aizstāvis Tēva priekšā. Viņš ir mūsu Paraugs un spēks. Viņš ir „gaisma, kas spīd tumsībā.”¹⁰ Es lūdzu, kaut katrs no mums, dzirdot manu balsi, solītos sekot Viņam, kļūstot pat mirdzošu gaismu visai pasaulei! Viņa — Jēzus Kristus, Tā Kunga — svētajā Vārdā, āmen.

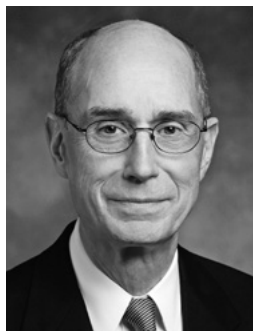
ATSAUCES

1. Mateja 5:16.
2. 1. Timotejam 4:12.
3. Moronija 7:47.
4. Skat. James E. Faust, „The Light in Their Eyes”, *Liahona*, 2005. g. nov., 20.
5. Mācības un Derību 90:24.
6. Mateja 5:8.
7. Psalmi 27:1.
8. Lon Woodrum, „Lamps”, *The Lighted Pathway*, 1940. g. okt., 17.
9. Jāņa 8:12.
10. Mācības un Derību 6:21.

Mācības mūsdienām

No 2015. gada novembra līdz 2016. gada aprīlim katra mēneša ceturtajā svētdienā Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas vajadzētu gatavot, izmantojot vienu vai vairākas runas no 2015. gada oktobra vispārējās konferences. 2016. gada aprīlī runas var izvēlēties vai nu no 2016. gada aprīļa, vai 2015. gada oktobra vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti izvēlas, kuras runas izmantot stundu sagatavošanai, vai arī viņi var uzticēt šo pienākumu bīskapiem un draudžu prezidentiem.

Runas daudzās valodās ir atrodamas: conference.lds.org.

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

Sadraudzība ar Svēto Garu

Ja esam pietiekami cienīgi, mēs varam saņemt svētību – sajūst Svētā Gara klātbūtni – ne tikai šad un tad, bet vienmēr.

Mani dārgie brāļi un māsas, es esmu pateicīgs, ka varu būt ar jums kopā šajā sabata dienā Tā Kunga Baznīcas vispārējā konferencē. Es, tāpat kā jūs, esmu sajutis Garu — Svēto Garu — liecinām par šodien dzirdētajiem, patiesajiem vārdiem, kas tika teikti un dziedāti.

Šodien mans mērķis ir likt jūsu vēlmei un apņēmībai pieaugt, tiecoties saņemt dāvanu, kas pēc kristībām tika apsolīta katram no mums. Konfirmēšanas laikā mēs dzirdam šādus vārdus: „Saņem Svēto Garu.”¹ Kopš tā brīža mūsu dzīves ir mainījušās uz visiem laikiem.

Ja esam pietiekami cienīgi, mēs varam saņemt svētību — sajūst Svētā Gara klātbūtni — ne tikai šad un tad, kā šādās ievērojamās pieredzēs, kādas mums bija šodien, bet vienmēr. No Svētā Vakarēdiena lūgšanas vārdiem jūs zināt, kā šis solījums tiek papildīts: „Ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, mēs lūdzam Tevi, Tava Dēla Jēzus Kristus Vārdā, svētīt un svētu padarīt šo maizi visām tām dvēselēm, kuras no tās ņem, lai viņi varētu ēst, atceroties Tava Dēla

miesu, un liecināt Tev, ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, ka viņi ir ar mieru pieņemt Tava Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš tiem ir devis.”

Un tad seko brīnišķs solījums: „Lai Viņa Gars varētu *vienmēr* būt ar viņiem” (M&D 20:77; izcēlums pievienots).

Tas, ka Svētais Gars var vienmēr būt ar mums, nozīmē, ka mēs saņemam Svētā Gara vadību un norādījumus savā ikdienas dzīvē. Mēs, piemēram, varam tikt Gara brīdināti, lai spētu pretoties velna kārdinājumiem.

Šī iemesla dēļ vien ir viegli saprast, kāpēc Tas Kungs cenšas, lai mūsu vēlme pielūgt Dievu Svētā Vakarēdiena dievkalpojumos pieaugtu. Ja mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu ar ticību, tad Svētais Gars mūs un mūsu miļos var pasargāt no kārdinājumiem, kas pārņem arvien biežāk un spēcīgāk.

Sadraudzība ar Svēto Garu labo padara daudz pievilcīgāku, bet kārdinājumus padara vieglāk pārvaramus.

Ar to vien vajadzētu pietikt, lai mēs vēlētos būt cienīgāki un Gars varētu vienmēr būt ar mums.

Tāpat kā Svētais Gars mūs stiprina cīņā ar ļauno, Viņš mums dod spēku — atšķirt patiesību no maldiem. Vissvarīgākā patiesība tiek apstiprināta vienīgi caur Dieva dotu atklāsmi. Ar mūsu cilvēcīgo saprātu un fiziskajām maņām nepietiek. Mēs dzīvojam laikā, kad pat visgudrākajam ir grūti atšķirt patiesību no viltīgiem maldiem.

Tas Kungs Savam apustulim Tomam, kurš vēlējas saņemt fizisku pierādījumu par Glābēja Augšāmcelšanos, pieskaroties Viņa rētām, mācīja, ka atklāsme ir lielāks pierādījums: „Jēzus viņam saka: „Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!”” (Jāņa 20:29.)

Patiesību, kas iezīmē ceļu uz mājām pie Dieva, apliecina Svētais Gars. Mēs nevaram aiziet uz birzi un redzēt, kā Tēvs un Dēls runā ar jauno Džozefu Smitu. Ne fiziski pierādījumi, ne loģiski argumenti nevar apliecināt, ka Ēlija, kā solīts, ieradās, lai nodotu priesterības atslēgas, kuras tagad ir mūsdienu pravietim, Tomasam S. Monsonam, kurš rīkojas ar tām.

Apstiprinājums par patiesību nāk pie Dieva dēliem un meitām, kuri vēlas saņemt Svēto Garu. Tā kā maldi un meli mūs var piemeklēt jebkurā laikā, mums ir nepieciešama pastāvīga Patiesības Gara ietekme, lai mums aiztaupītu šaubu pilnus brīžus.

Divpadsmit apustuļu kворuma loceklis, Džordžs K. Kenons, mūs mudināja nepārtraukti tikties pēc Gara klātbūtnes. Viņš un arī es apsolām, ka, paliekot uz šī kursa, mēs „nekad netiksim atstāti bez zināšanām” par

patiesību, „nekad nešaubīsimies vai nepaliksīm tumsībā”, un mūsu „ticība būs stipra, un [mūsu] prieks . . . pilnīgs.”²

Mums ir nepieciešama šī nepārtrauktā palīdzība no Svētā Gara vēl kāda iemesla dēļ. Mūs negaidīti var piemeklēt kāda tuvinieka nāve. Svētais Gars sniedz liecību par mīlošo Debesu Tēvu un augšamcelto Glābēju, kas mums dod cerību un mierinājumu par mūsu zaudētajiem tuviniekiem. Šai liecībai ir jābūt ar mums brīdī, kad mēs saskaramies ar tuvinieku nāvi.

Ir daudzi iemesli, kāpēc mums vajag būt nepārtrauktā sadraudzībā ar Svēto Garu. Lai arī to vēlamies, no pieredzes mēs zinām, ka palikt šajās attiecībās nav tik vienkārši. Mēs katrs ikdienā domājam, sakām un darām lietas, kas var aizvainot Garu. Tas Kungs mums mācīja, ka Svētais Gars būs mūsu pastāvīgais pavadonis, ja mūsu sirdis būs pilnas ar žēlsirdību un ja tikumība rotās mūsu domas nepārtraukti (skat. M&D 121:45).

Tiem, kuriem ir grūti izpildīt augstos standartus, kas nepieciešami sadraudzībai ar Garu, es piedāvāju rīkoties šādi. Jums ir bijuši brīži, kad esat jutuši Svētā Gara ietekmi. Varbūt jūs to sajūtāt šodien.

Centieties pret šiem iedvesmojošajiem brīžiem izturēties kā pret ticības sēklām, ko aprakstīja Alma (skat. Almas 32:28). Iedēstiet katru no tām. Dariet to, rīkojoties saskaņā ar sajūsto pamudinājumu. Visvērtīgāk jums būtu apjaust to, ko Dievs vēlas, lai jūs darītu. Ja tā ir — maksāt desmito tiesu vai apciemot sērojošu draugu, tad tieši tas jums ir jā dara. Lai arī kas tas būtu, dariet to. Ja jūs parādīsiet savu vēlmi paklausīt, tad Gars jums dos vēl vairāk iedvesmu attiecībā uz to, ko Dievs vēlas, lai jūs darītu Viņa labad.

Paklausot pamudinājumiem, jūs no Gara tos saņemsiet arvien biežāk, iegūstot arvien pastāvīgāku Gara klātbūtni. Jūsu spēja izvēlēties pareizo pieaugs.

Jūs zināsiet, kad pamudinājums rīkoties Viņa labā nāks no Gara, nevis

no jums pašiem. Ja šie pamudinājumi saskan ar to, ko ir teicis Glābējs, Viņa pravieši un apustuļi, jūs uz tiem varat pašlaik ar pārliecību. Un pēc tam Tas Kungs sūtīs Savu Garu, lai jūs pavadītu.

Piemēram, ja jūs saņemat garīgu iedvesmu — godāt sabata dienu, īpaši tad, kad tas šķiet grūti, Dievs jums sūtīs palīgā Savu Garu.

Šādu palīdzību pirms vairākiem gadiem saņēma mans tēvs, kad viņam sava darba dēļ nācās doties uz Austrāliju. Viņš svētdienā bija viens pats un vēlējās pieņemt Svēto Vakarēdienu. Viņš nevarēja atrast informāciju par pēdējo dienu svēto dievkalpojuma norises vietu. Tāpēc viņš devās pastaigā. Viņš lūdza, lai katrā krustojumā zinātu, uz kuru pusi doties. Kad viņš jau stundu bija gājis un nogriezies dažādos pagriezienos, viņš apstājās, lai vēlreiz palūgtu. Viņš sajuta iedvesmu doties noteiktas ielas virzienā. Drīz vien viņš izdzirdēja, kā no kādas netālu esošās mājas dzīvokļa pirmā stāva atskan mūzika. Viņš ieskatījās iekšā pa logu un redzēja dažus cilvēkus, kuri bija sasēdušies ap galdu, kas bija apklāts ar baltu galdaudu un uz kura atradās Svētā Vakarēdiena trauki.

Šobrīd jums var likties, ka tas nebija nekas īpašs, bet viņam tas bija kaut kas brīnišķīgs. Viņš zināja, ka Svētā Vakarēdiena lūgšana ir piepildījies: „Vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš tiem ir devis; lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar viņiem” (M&D 20:77).

Tas bija tikai viens no piemēriem attiecībā uz lūgšanu un rīkošanos saskaņā ar to, ko Gars, atbilstoši Dieva gribai, Viņam lika darīt. Viņš to turpināja darīt arī turpmākajos gados, tāpat kā tas jāturpina darīt arī mums. Viņš nekad nerunāja par savu garīgo pasauli. Viņš vienkārši turpināja darīt mazas lietas Tam Kungam, uz ko tika pamudināts.

Vienmēr, kad kāda pēdējo dienu svēto grupa viņam palūdza ar viņiem parunāt, viņš to darīja. Nebija svarīgi, vai tā bija 10 vai 50 cilvēku grupa, vai

tas, cik noguris viņš bija. Viņš sniedza liecību par Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, un praviešiem vienmēr, kad Gars viņu mudināja to darīt.

Viņa nozīmīgākie aicinājumi Baznīcā, kuros viņu iecēla Bonevillas Jūtas staba augstā padome, bija staba fermas zemes ravēšana un Svētdienas skolas klases mācīšana. Visu šo gadu laikā, kad vien tas bija nepieciešams, Svētais Gars bija viņa pavadonis.

Es atrados blakus savam tēvam slimnīcas palātā. Mana mamma, viņa 41 gadu vecā sieva, gulēja gultā. Mēs pie viņas atradāmies jau stundām ilgi. Mēs redzējām, kā sāpju grimases palēnām izzūd no viņas sejas. Viņas roku pirksti, kas bija savilkti dūrēs, atslāba. Viņas rokas gulēja gar sāniem.

Daudzo gadu audzēja izraisītās sāpes bija beigušās. Es viņas sejā saskatīju mieru. Viņa veica pāris īsas ieelpas, un tad, veicot pēdējo elpas vilcienu, palika nekustīgi guļam. Mēs stāvējām un gaidījām, lai redzētu, vai viņa veiks vēl kādu ieelpu.

Visbeidzot tētis klusām teica: „Mazā meitene ir devusies mājās.”

Viņš neraudāja. Tas bija tāpēc, ka Svētais Gars jau sen viņam bija licis skaidri saprast, kas viņa bija, no kurienes nāca, par ko ir kļuvusi un kurp dosies. Gars jau vairākkārt bija viņam liecinājis par mīlošo Debesu Tēvu, Glābēju, kurš bija pārvarējis nāvi, un saistīšanos templī ar viņa sievu un ģimeni.

Gars jau sen viņam bija apliecinājis, ka viņas labestība un ticība dos viņai iespēju atgriezties debesu mājās, kur viņa atcerēsies kā brīnišķīgu apsoliņuma bērnu un ar godu sagaidīs mājās.

Manam tētim tas bija kas vairāk par cerību. Svētais Gars to bija padarījis par viņa realitāti.

Citi varētu teikt, ka viņa vārdi un ainas prātā par debesu mājām bija tikai jaukas iedomas, kas aptumšojušas vīra prātu zaudējuma brīdī. Bet viņš zināja mūžīgo patiesību vienīgajā veidā, kā to ir iespējams uzzināt.

Viņš bija zinātnieks, kurš meklēju patiesību par fizisko pasauli visa

sava pieauguša cilvēka mūža laikā. Savus zinātniskos līdzekļus viņš izmantoja pietiekami labi, lai tiktu citu profesionāļu cienīts visā pasaulē. Daudz no tā, ko viņš paveica ķīmijas nozarē, viņš sasniedza, iztēlojoties, kā molekulas kustas apkārt, un tad apstiprināja savus pieņēmumus, veicot laboratorijas eksperimentus.

Taču, lai atklātu patiesību, kas viņam un katram no mums nozīmē visvairāk, viņš bija sekojis dažādiem pamudinājumiem. Vienīgi caur Svēto Garu mēs cilvēkus un notikumus varam ieraudzīt tādus, kādus tos redz Dievs.

Šī dāvana turpināja būt ar viņu slimnīcā pēc tam, kad nomira viņa sieva. Mēs paņēmām manas mammas lietas, lai tās aizvestu mājās. Tētis apstājās, lai pateiktos katrai medmāsai un ārstam, ko mēs satikām pa ceļam uz mašīnu. Es atceros, ka jutos bēdīgs un vēlējos doties prom, lai mēs varētu sērot vienatnē.

Es tagad saprotu, ka viņš lietas saredzēja tā, kā vienīgi Svētais Gars viņam tās varēja parādīt. Viņš uz šiem cilvēkiem lūkojās kā uz eņģeļiem, kurus sūtījis Dievs, lai viņi parūpētos par viņa mīloto. Viņi sevi uzskatīja par veselības aprūpes speciālistiem, bet tētis viņiem pateicās par viņu palīdzību Glābēja vārdā.

Svētā Gara ietekme viņā turpinājās arī tad, kad mēs atgriezāmies vecāku mājās. Kad mēs dažas minūtes bijām parunājušies viesistabā, tētis atvainojās un aizgāja uz savu guļamistabu.

Pēc dažām minūtēm viņš atgriezās viesistabā. Viņa seju rotāja patīkams

smaids. Viņš pie mums pienāca un klusām sacīja: „Es bažījos, ka Mildreda garu pasaulē ieradīsies viena pati. Es domāju, ka viņa var apmaldīties pūlī.”

Pēc tam viņš ar prieku teica: „Es tikko lūdzu. Es zinu, ka Mildredai viss ir kārtībā. Mana mamma viņu tur sagaidīja.”

Es atceros, kā viņš smaidīja, kad to teica, iedomājoties manu vecmāmiņu ar savām mazajām kājiņām skrienot un steidzoties cauri pūlim, lai būtu droša, ka varēs satikt un apskaut savu mīlo vedeklu ierašanās brīdī.

Viens no iemesliem, kāpēc mans tēvs lūdza un saņēma mierinājumu, bija tas, ka viņš jau kopš bērnības vienmēr bija lūdzis ar ticību. Viņš bija pieradis saņemt atbildes, kas viņa sirdī nāca, lai sniegtu viņam mierinājumu un vadību. Papildus tam, ka viņam bija paradums lūgt, viņš zināja arī Svēto Rakstu un mūsdienu praviešu vārdus. Tāpēc viņš atpazīna pazīstamos Gara čukstus, kurus jūs, iespējams, sajūtāt šodien.

Sadraudzība ar Garu viņam bija kas vairāk, nekā mierinājums un vadība. Tā viņu mainīja caur Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu. Kad mēs pieņemam apsolījumu, ka Gars vienmēr būs kopā ar mums, Glābējs var mums dāvat šķīstīšanu, kas ir nepieciešama mūžīgajai dzīvei — lielākajai no visām Dieva dāvanām (skat. M&D 14:7).

Atcerieties Glābēja vārdus: „Tad šis ir bauslis: Nožēlojiet grēkus, jūs visi zemes gali, un nāciet pie Manis, un topiet kristīti Manā Vārdā, lai jūs varētu tikt iesvētīti, pieņemot Svēto

Garu, lai jūs varētu stāvēt neaptraipīti Manā priekšā pēdējā dienā” (3. Nefija 27:20).

Šī pavēle tika dota kopā ar Tā Kunga solījumu:

„Un tagad, patiesi, patiesi Es saku tev, uzticies tam Garam, kas vada darīt labu — jā, rīkoties taisnīgi, staigāt pazemīgi, tiesāt taisnīgi; un tas ir Mans Gars.

Patiesi, patiesi Es saku tev, Es došu tev no Sava Gara, kas apgaismos tavu prātu, kas piepildīs tavu dvēseli ar prieku” (M&D 11:12–13).

Es jums liecinu, ka Dievs Tēvs dzīvo, ka augšāmceltais Jēzus Kristus vada Savu Baznīcu, ka prezidentam Tomasam S. Monsonam ir visas priesterības atslēgas un ka atklāsme caur Svēto Garu vada un sniedz atbalstu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai un tās pazemīgajiem locekļiem.

Tāpat es jums liecinu, ka šie brīnišķīgie vīri, kas šodien uzrunāja mūs kā Tā Kunga, Jēzus Kristus, liecinieki, kā Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi, ir Dieva aicināti. Es zinu, ka Gars vadīja prezidentu Monsonu aicināt viņus. Klausoties viņus un viņu liecības, Svētais Gars apliecināja jums to, ko es jums saku pašlaik. Viņi ir Dieva aicināti. Es atbalstu viņus un mīlu viņus, un zinu, ka Tas Kungs mīl viņus un atbalstīs viņus savā kalpošanā. Un to es daru Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Handbook 2: Administering the Church* (2010. g.), 20.3.10.
2. Skat. George Q. Cannon, „Minutes of a Conference”, *Millennial Star*, 1863. g. 2. maijs, 275–276.